

det. — *Syn.* Laglig, Laga, Vederbörlig, Erforderlig.

BEHÖRIGEN, adv. Se *Behörigt*.

BEHÖRIGHET, f. 3. Egenskapen att vara behörig. — *Syn.* 1) Rättighet, Befogenhet. — 2) Lagenlighet, Rättsenlighet, Vederbörlighet, Erforderlighet.

BEHÖRIGT, adv. På behörigt sätt.

BEIFRA, v. a. 1. 1) Med ifver klandra, fördöma; högljudt tala emot. *B. ett tilltag af någon.* — *Syn.* Ifra emot, Tadla, Klandra. — 2) Fordra fram till laglig undersökning, till dom och straff. *B. en öfverträdelse, ett lagbrott.* — *Syn.* Se *Åklaga*.

BEIFRAN, f. sing. indef. och

BEIFRANDE, n. 4. Handlingen, då man beifrar.

BEIFRARE, m. 5. En, som beifrar. — *Syn.*

1) Tadlare, Klandrare. — 2) Åklagare.

BEJAKA, v. a. 1. Sägja ja till: 1) Bekräfta, tillstå sanningen, riktigheten af något. *Man tillsporde honom, om han sjelf åsett händelsen. Han b-de det. Han b-r, att han slagit den kårande.* — 2) (mindre brukl.) Samtycka till. *Jag bad honom att få låna hans hästar; han b-de det.*

BEJAKANDE, n. 4. Handlingen, då man bejakar. — *Adj. p. 1.* Se *Jakande*, a. p.

BEJAKNING, f. 2. 1) Se *Bejakande*, n. — 2) Jaord; samtycke.

BEKAJAD, a. p. 2. (af obrukliga verbet *Bekaja*) 1) (egentl.) Snärjd, fasthäftad (såsom en bock med hornen i buskar och snår). — 2) (fig.) Behäftad. *Han har blifvit b. med utslag, hosta, snufva. Illa b., illa utsatt, illa deran.*

BEKAJARE, m. 5. (sjöt.) Det smäckra tåg, hvarmedelst ett läsegel bergas eller nedhalas på däck.

BEKAJELSE, f. 3. (gam.) Fångande; nät, snara.

BEKANT, a. 1. 1) Känd. Brukas både om person och sak. *En b. person. Göra någon b. på stället. Göra en sak b. Detta namn är mig b. Det är en b. sanning. Om det blir b., så är han olycklig. Hafva sig något b., känna något. En b. kvantitet (i algebra), hvars värde är känt.* — *Syn.* Känd, Kunnig. — 2) Känd genom ryktet för någonting utmärkande, vare sig godt eller dåligt. *En b. författare. En b. storljuf. Ett b. namn. Hans namn är b. i historien.* — *Syn.* Se *Namnkunnig*. — 3) Som har kännedom i, om en sak, kunnig. *Göra sig b. med ämnet, med matematik, med landthushållningen. B. med vägen, kursen, segelleden. B. med försäringssättet.* — *Syn.* Kunnig uti, Hemmastadd, Förtrolig med. — 4) Känd i egenskap af umgängesvän. *Jag är personligen, nära b. med honom. Jag skall göra er b. med honom. Här är ju bara b-a folket. Vi hafva nyss blifvit b-a. Blifva, göra någon b. i ett hus.* — S. c. Person, med hvilken man umgås eller varit i sällskap. *Det är icke en vän, utan blott en b. till mig. Han är en af mina b-a. En gammal b. Vi äro gamla b-a. Jag har b-a der. Vi sågo der ingen b. B-a emellan går det väl an.* — *Syn.* Umgängesvän, Sällskapsvän, Bekantskap.

BEKANTGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Göra allmänt bekant. — *Syn.* Se *Tillkännagifva*.

BEKANTSKAP, f. 3. 1) Kännedom. *Hafva b. om en sak.* — *Syn.* Se *Kännedom*. — 2) Insigt i ett ämne. Åtföljes alltid af prep. med.

Denna skrift röjer mycken b. med ämnet, med matematiken, med landthushållningen. Utom min nära b. med segelleden, hade vi varit förlorade. — *Syn.* Insigt, Kännedom, Kunnskap, Förtrolighet (med). — 3) Umgänges-förhållande. *Det är ingen vänskap, ännu mindre förtrolighet, utan blott b. oss emellan. Hafva, göra, söka b. med någon. Stå i b. med någon.* — 4) Oloflig förbindelse, beröring emellan könen. *Leffa i nära b. med någon. Han har haft b. med henne.* — 5) Person, med hvilken man umgås eller varit i sällskap. *Hafva goda, dåliga b-er. Hon har så många b-er, att hon aldrig en minut får vara i ro. Det är just en vacker b. du har! Det är en af mina b-er.* — *Syn.* Se *Bekant*, s. m. o. f.

BEKIKÅ, v. a. 1. Kika på. Brukas i familier, komisk och skämtsamt stil. — *Syn.* Se *Be-trakta*.

BEKLAGA, v. a. 1. 1) Yttra medlidande med någon. *Jag b-r honom på det högsta.* — *Syn.* Ömka. — 2) Yttra sorg öfver någon olycklig händelse eller ett bedröfligt tillstånd, förhållande. *Jag b-r djupt er lidna förlust. B. ens olycksöden. B. sin hopplösa ställning, sina barns dåliga minne, seder, utsigter. Jag b-r, att jag ej gifvit honom detta råd. B. sorgen, yttra sitt deltagande i sorgen öfver en affiden.* — Såsom höflighetsuttryck nyttjas: *Jag b-r, när man vill yttra medlidande, utan att vilja hjälpa med handling. Förekommer äfven ofta i ironisk mening.* — *Syn.* Deltaga uti, Känna deltagande uti; Klaga öfver. — 3) (gam.) Anklaga. — *B. sig, v. r. 1)* Klaga öfver. *B. sig öfver förlusten af sin tjenst, öfver sin nöd, öfver sin olyckliga belägenhet, öfver årsväxten, öfver de dåliga konjunkturerna. Jag har många skäl att b. mig öfver honom, öfver hans uppsförande. Du har ingenting att b. dig öfver. Gossen b-de sig öfver, att han fått en spark af sin bror.* — 2) (i rättegångsstil) Anföra klagomål öfver. *B. sig öfver underrätts dom. Bättre nyttjas: Besvara sig öfver, Klaga öfver, Öfverklaga.*

BEKLAGAN, f. sing. indef. (föga brukl.) 1) Se *Beklagande*. — 2) Klagan, klagoskrift.

BEKLAGANDE, n. 4. Handlingen, då man beklagar. *Jag är öfvertygad, att ditt b. är uppriktligt. Sorgens b. undanbedes eller förkortadt S. B. U., ord, som sättas nederst på ett sorgkort, för att tillkännagifva, att man önskar slippa alla kondolensvisiter.*

BEKLAGANSVÄRD, a. 2. 1) (om person) Som förtjenar att beklagas, värd medlidande. *Den b-e mannen har förlorat alla sina barn. B. den mor, som försunmar sina barns uppsfostran.* — 2) (om sak) Bedröflig, olycklig. *B. händelse. B-t tillstånd.*

BEKLAGLIG, a. 2. 1) Bedröflig, olycklig. *B. händelse. B-t tillstånd.* — 2) Fördömlig, klandervärd, straffbar. *Min sons b-a uppsförande gör mig förtviflad. Hvilka b-a seder, förredömen!*

BEKLAGLIGEN, adv. Bedröfligtvis, till all olycka. *Det är b. sant.*

BEKLAGLIGTVIS, adv. o. int. Se *Beklagligen*. *Han har b. blifvit sjuk.* Brukas stundom i stället för *ja* och *nej*, till svar på frågor, som röra något sorgligt ämne, t. ex.: *Är det sant, att hon sjuknat? B., äfv. ja, b. Han lefver då icke mera? Nej, b.*

BEKLAPPA, v. a. 1. (mindre brukl.) 1) Tätt och ofta klappa. *Hvad hon blir b-d af sin*